

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ενούμα Ελις II 104—29

Όταν τον είδε ο Άνσαρ, η καρδιά του γέμισε χαρά.
 Φίλησε τα χείλη του, το σκοτιδιασμά του φυγε.
 «[Άνσαρ], μη μένεις βούβος· ανοίξε πλατιά τα χείλη σου.
 Θα παω και θα κάνω την επιθυμία της καρδιάς σου!
 [Άνσαρ], μη μένεις βούβος· ανοίξε πλατιά τα χείλη σου.
 Θα παω και θα κάνω την επιθυμία της καρδιάς σου!
 Ποιος σερνικός είν αυτός που σε καλέσε σ αυτή τη μαχη;
 [Δεν είναι παρα] η Τιαματ, μια γυναίκα, που πετάει σαν εσένα με σπλά!
 !Ω πατέρα μου! — δημιουργε, χαρού και τερψου!
 Το λαιμό της Τιαματ γρηγορά θα ποδοπατάς!
 !Ω πατέρα μου! — δημιουργε, χαρού και τερψου!
 Το λαιμό της Τιαματ γρηγορά θα ποδοπατάς!
 «Γιε μου [εσύ] που ξέρεις όλη τη σοφία,
 ηρέμησε [την Τιαματ] με το ιερό σου ξορκι.
 Με το αρ[μα] του κεραυνου προχωρά ολοταχώς.
 Από [μπροστά] της δε θα σε [διωξουν]. Στρέψε [τους] πίσω!»
 Ο κυριος [τερφθηκε] με το λόγο του πατέρα του.
 Με την καρδιά του ολοχαρή ειπε στον πατέρα του :
 «Δημιουργε των θεων, μοιρά των μεγαλων θεων,
 αν αληθινα εγω, εκδικητής σου,
 είναι να εξοντώσω την Τιαματ και να σώσω τη ζωή σας,
 καλέσε το Συμβούλιο, κηρύξε υπερτάτο το πεπρωμένο μου!
 Όταν συγκεντρωμένοι στο Ουμπσσυκίνα! θα καθέστε τερπωμένοι,
 ο λόγος μου, αντι για σενα, ας ορίσει τα πεπρωμένα.
 Αναλλάχτο θα είναι ο,τι φέρω σε υπαρέξη·
 ούτε ν ανακληθεί δε θα μπορεί ούτε ν αλλάξει η προσταγή των χειλιών μου».

Σημειώσεις

1. Ουμπσσυκίνα : Η αιθουσα του Συμβουλίου.
 — συνεχίζεται

Ινδιανοί — Κουακιουτλ

1

Νομίζα πως άλλος προκαλούσε τον καιρό του καπνός. Πάνω στη γη είμαι ο μόνος που κάνει να σηκώνεται πυκνός καπνός απ την αρχή ως το τέλος της χρονιάς για τις φυλές που προσκληθηκαν. Ο αντιπαλός μου πάλι τι θα πει, αυτός ο Αραχνογυναίκα; Τι θα καμωθεί πως κάνει παραπερα; Τα λογία αυτού του Αραχνογυναίκα τ'α δεν πανε. Πως τίποτα κανό θα δώσει, πως χαλκούς θα σπάσει, πως θα δώσει πλούσιο γεύμα, δε θα καυχηθεί; Τα λογία του Αραχνογυναίκα τέττα θα ναι και γι αυτό εχετε πρόσωπα στεγνά και μουχλιασμένα, εσείς που στεχεστέ αν-τικρυ στο στομαχι των αρχηγών.

Τίποτα δε θα σας χορτάσει. Κι όμως κάποτε σας φερθηκαν τόσο αγρία, που εισα-στε για λυπήση. Ερετε πως θα μοιάζετε; Θα μοιάζετε με γερικό σκυλι και θα τεγτώσατε τα ποδιά σας όταν θυμώσω. Έτσι φερθηκαντε όταν εσπασα τους μεγάλους